

Arrest

nr. 135 591 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2014 van de verzoekende partij.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2014 van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 juni 2014 een beslissing tot **het opleggen** van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing, die op 30 juni 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 20 juni 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die op 30 juni 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) om de enkele reden dat deze beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). In casu wordt de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verweerder kan in zijn nota niet vooruitlopen op een **onderzoek door de Raad van** de grief inzake artikel 8 **van het** EVRM.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten opgeworpen in de nota met opmerkingen, moet dan ook verworpen worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel *“met betrekking tot beide bestreden beslissingen”* de schending aan van artikel 8 van het EVRM, **van** de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel; manifeste appreciatiefout.”* In een tweede middel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, *“van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”* en *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”* In een derde middel gericht tegen de beslissing tot **het opleggen** van een inreisverbod werpt verzoeker de schending op van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, *“van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”* en *“van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”*

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 22 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 27 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Verweerder richt op 4 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verweerder bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad dan ook op dat hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie of de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij is het eens met wat in de beschikking wordt gesteld over het inreisverbod doch meent dat voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft ten onrechte wordt gesteld dat zij haar privé- en gezinsleven in België onvoldoende heeft verduidelijkt. In het kader van haar echtscheidingsprocedure werd haar in kortgeding een omgangsrecht met haar kinderen toegekend zodat het niet opgaat te stellen dat zij haar gezinsleven in een ander land kan ontwikkelen en geen schending van artikel 8 EVRM dreigt. Verder maakt het gegeven dat zij thans in een echtscheidingsprocedure is verwikkeld niet dat het gezinsleven dat zij thans met haar nieuwe partner opbouwt geen rechten zou kunnen doen ontstaan. De verwerende partij is het eens met de opmerking van de voorzitter dat haar vraag om te worden gehoord niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en stelt haar argumentatie voor wat het inreisverbod betreft mondeling te zullen uiteenzetten. Zij benadrukt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij heeft geweigerd gevolg te geven aan een eerder terugkeerbesluit en verwijst daarbij naar considerans 14 bij de Terugkeerrichtlijn, richtlijn die werd omgezet in nationale wetgeving die werd toegepast bij het opleggen van en het bepalen van de duur van het inreisverbod. Voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft sluit de verwerende partij zich aan bij de beschikking.”*

3.5. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is verzoeker het eens met de in de beschikking opgenomen motivering. Verweerder stelt ter terechtzitting dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker heeft geweigerd gevolg te geven aan een eerder terugkeerbesluit. Hiermee slaagt verweerder er echter niet in om de grond van de bestreden beschikking te weerleggen, namelijk dat de motivering dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder terugkeerbesluit, niet kan volstaan als afdoende motivering waarom een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd. Waar verweerder ter ondersteuning van zijn betoog wijst op considerans 14 bij de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), merkt de Raad op dat dit een ongeoorloofde uitbreiding is van het verweer in de nota. Bovendien zijn dergelijke inleidende overwegingen niet juridisch afdwingbaar. Verweerder brengt dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven aangaande de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het derde middel, gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, is in de aangegeven mate gegrond.

3.6. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing is verweerder het eens met de in de beschikking opgenomen motivering. Met zijn betoog dat ten onrechte gesteld werd dat het privé- en gezinsleven niet voldoende verduidelijkt werd en dat de relatie met zijn nieuwe partner wel degelijk rechten doet ontstaan slaagt verzoeker er niet in om de grond van de bestreden beschikking te weerleggen. Immers wordt in de beschikking niet alleen gesteld dat het bestaan van een beschermd menswaardig gezinsleven

onvoldoende geconcretiseerd wordt. Tevens werd duidelijk gesteld: *“Zelfs indien kan worden aangenomen dat een gezinsleven werd aangetoond, merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39)”. en “Verzoeker toont niet aan dat zijn privébelangen, namelijk het verder in België kunnen verblijven ondanks zijn onwettig verblijf om een relatie verder te kunnen zetten met een vrouw waarvan niet aangetoond wordt dat ze uit de echt gescheiden is, in casu dienen te primeren op het algemeen belang. Dit geldt te meer nu verzoeker en zijn partner hun relatie startten en hebben verdergezet terwijl verzoeker op onwettige wijze in het land verbleef. De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM” en “Het bevel om het grondgebied te verlaten verhindert verzoeker ten slotte niet om de geëigend gezinsprocedure op te starten indien de vrouw waarmee hij een relatie heeft en die “op dit moment nog in een echtscheidingsprocedure verwickeld is” een definitief echtscheidingsvonnis heeft bekommen.”* Verzoeker geeft ter terechtzitting toe dat zijn partner nog steeds in een echtscheidingsprocedure verwickeld is. Voorts wordt in de beschikking nergens gesteld dat de partner van verzoeker hem maar moet vergezellen naar diens land van herkomst.

Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven aangaande de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen, voor zover gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA